

2012 Ádvent

Evangelikus Egyházközség – 9346 Vadosfa, Kossuth Lajos u. 13. Telefon (egyházi): 06-20/824 6887

e-mail: vadosfa@lutheran.hu honlap: <http://vadosfa.lutheran.hu/>

Új számlaszámunk: **Rajka és Vidéke Takarékszövetkezet 59500186-11094690**

A „Gyülekezeti hírmondó” gyülekezetünk honlapján is megtalálható.

Áldott ádventi készülődést és meghitt karácsonyt kívánunk minden kedves olvasónknak!

„Karácsonyi történet” - ma

1994-ben orosz misszionáriusok egy árvaházban – a karácsonyi történet elmondása után – ezt élték át:

„Közeledett a karácsonyeste. Árváink életükben először hallották a karácsonyi történetet! Elmeséltük nekik, hogy József és Mária elment Betlehembe, de már nem volt hely számukra a fogadóban. Aztán hogyan született meg Jézus egy istállóban,

jászolt. Aztán nagy komolyan belefogott a karácsonyi történet elmesélésébe.

Életében először hallotta ezt a történetet, úgyhogy meglepett, milyen pontosan emlékszik rá. Mikor ahhoz a részhez ért, hogy Mária a kis Jézust a jászolba fektette, innen egészen sajátos módon folytatta:

„Amikor Mária a babát a jászolba tette, Jézus rám nézett, és megkérdezte, hogy hol lakom. Elmondtam neki, hogy nekem se mamám, se papám, se otthonom nincs. Akkor Jézus azt mondta, hogy lakhatnék nála. Azt feleltem, hogy ez nem megy, mert én nem tudok neki ajándékot adni, mint mások. De annyira szerettem volna Jézusnál lakni! Gondolkodtam, nincs-e valamim, amit odaajándékozhatnék neki. Eszembe jutott, hogy melegíthetném őt. Úgyhogy megkérdeztem Jézust: Ha melegen tartalak, az olyan lenne, mint egy ajándék? Jézus erre azt felelte: Ha melegen tartanál, az volna a legjobb ajándék, amit valaha is kaptam. Akkor befeküdtem mellé a jászolba, és Jézus rám nézett, és azt mondta, hogy most már velem maradhatok – mindig.”

Mire Misa befejezte a történetét, elöntötték szemét a könnyek, és megállíthatatlanul patakzottak végig az arcán. Arcát kezébe temette, és fejét az asztallapra hajtotta. Két kis válla csak úgy rázkódott a keserves zokogástól. Ez az árva kisfiú talált valakit, aki sohasem hagyná el, vagy bánтанá őt. Valakit, aki mindig vele lesz.

Megtanultam: nem az számít leginkább, hogy mink van az életben, hanem hogy KICSODÁNK. (forrás: internet)

és hogy fektették szülei egy jászolba. Amíg beszéltünk, a gyerekek és a nevelők lélegzet visszafojtva hallgattak bennünket. Némelyikük a szék legszélére csúszott, nehogy egy szót is elmulasszon abból, amit mondunk.

Amikor véget ért a történet, minden gyereknek adtunk három kis darab kartonpapírt, amiből egyszerű jászolt készíthettek. Kaptak egy kis sárga szalvétadarabot is, amit azután az útmutatásunk szerint vékony csíkokra téptek, és szalmaként a jászolba tették. Világosbarna filcből bábformákat vágtunk ki, egy régi hálóingből pedig négyszögű flaneldarabokat, hogy a babáknak takarója is legyen. A gyerekek serényen dolgoztak, hogy összeállítsák apró jászlaikat, én pedig körbejártam közöttük, hogy segítsek, ha valamelyiküknek szüksége lenne rá. Minden rendben ment. Aztán ahhoz az asztalhoz értem, amelyiknél a hat év körüli kis Misa ült. Éppen elkészült a munkájával. Amikor szemügyre vettem a jászlát, elképedtem, mert nem egy, hanem két baba feküdt benne. Gyorsan hívtam a tolmácsot, hogy megkérdezzem a kisfiútól, miért így készítette a jászolt. A fiúcska széttárta a karjait, elgondolkozva nézte a pici

1. Szép Hajnalcsillag, Jézus, ragyogj fel! Teljék meg szívünk tiszta fényeddel! Ádventi csendben téged várunk. Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!

2. Adj erőt nekünk vinni szertesét Irgalmaid fényét! Tűnjék a sötét! Ádventi csendben téged várunk. Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!

3. Életet, békét hozol te nekünk. Téged szolgáljon teljes életünk! Ádventi csendben téged várunk. Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk! (EÉ 148,1.3) (Túrmezei Erzsébet 1912-2000.)

„RÁBA-KÖZI LUTHERÁNUS KATEDRÁLIS” – 100 ÉVES A VADOSFAI TEMPLOM

Vadosfa – A megemlékező istentisztelet mellett orgonahangversennyel és gyülekezettörténeti kiállítással ünnepelték meg a vadosfaiak templomuk felszentelésének századik évfordulóját 2012. november 10-én, szombaton. Az igehirdetés szolgálatát Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület püspöke végezte. A liturgiában Gabnai Sándor, a soproni egyházmegye esperese és Mihácsi Lajos, az egyházközség jelenlegi helyettes lelkésze segédkezett.

A jubileumi ünnepség – az egykori templomszentelési alkalomhoz hasonlóan – keresztelővel vette kezdetét. Mihácsi Lajos Jn 3,16 alapján tartott rövid prédikációjában arra hívta fel a jelenlévők figyelmét, hogy a hálaadó ünnepek nem a falakba beépített kövekről, hanem mindig az életről szólnak.

Ezt követően Szemerei János a meghívón szereplő ígét (Józs 5,15) magyarázva elmondta: A templom nem a liturgiától, nem a püspöki áldástól lesz szent, hanem attól, hogy Isten megtiszteli a jelenlétével. A püspök hozzátette: „Isten az, aki a dolgokat a helyükre teszi. Aki kísért, őrzött bennünket. Aki az örök értékek felé irányítja a figyelmünket.”

Ezek után a közgyűlésen – amelyet a gyülekezet énekkarának szolgálata vezetett be – dr. Kiss Jenő nyelvészprofesszor adott áttekintést az egyházközség történetéről. Vadosfa kiemelt szerepet töltött be az evangélikusság történetében, hiszen kiválasztott, artikuláris hely volt száz éven át. Emiatt kapta a „Rába-közi lutheránus katedrális” nevet. A településnek az idén száz éves épület már a harmadik temploma. Az elsőt 1911-ben le kellett bontani, mivel életveszélyessé vált. A professzor a következő szavakkal zárta beszámolóját: „A megemlékezés sosem a múltnak szól. Mindig a jelennek, hogy segítsen a jövőt alakítani. Jelentősége abban a példában rejlik, amelyet eleink hagytak ránk: hogy nehéz időkben is lehetséges megőrizni a hitet, a reményt, a hűséget.”

Mihácsi Lajos a jubileumra történt felújításról tájékoztatta a templomot megtöltő hallgatóságot, és megköszönte a kapott segítséget és támogatást. Köszöntőt mondott Mészáros Tamás kerületi felügyelő, dr. Gimesi Szabolcs soproni egyházmegyei felügyelő és Pócze István nemeskéri lelkész.

Az ünnepi istentisztelet folytatásaként került sor az orgonahangversenyre, amelyen Dr. Wagner Szilárd soproni iskolalelkész szólaltatta meg a templom hangszerét. Majd zárásként Mihácsi Lajos

megnyitotta az Istennek szentelt falak között kialakított, a gyülekezet történetét bemutató kiállítást, amely egész évben látogatható lesz. Végül az ünneplők népes serege, akiket a zord időjárás sem tántorított el, a szabadban felállított sátor alatt élvezhette a vadosfai közösség vendégszeretétét.

(Szöveg: Adámi Mária, fotó: Adámi Mária, Pintér András, Szabó Endre)

**Az ünnepségről készült videofelvétel és sok-sok fénykép megrendelhető!
A 3 db DVD ára 700 Ft, díszdobozban 1.700 Ft.**

Dr. Kiss Jenő visszatekintése az ünnepi közgyűlésen

Visszatekintés a Vadosfai Evangélikus Egyházközség 1912 és 2012 közötti

történetére (a vadosfai evangélikus templom megépítésének centenáriumán)

Vadosfa, 2012. XI. 10.

Főtisztelendő Püspök Úr!
Tisztelendő Lelkész Urak! Tisztelt
Vendégeink! Kedves emlékező és
ünneplő Gyülekezet!

100 évvel ezelőtt, 1912-ben, e
templom építésének évében Ma-
gyarország — az Osztrák-Magyar
Monarchia részeként — egy
korábban példátlanul gyors ütemű
civilizációs fejlődés 5. évtizedében
járt. A magyarság gyarapodó,
gazdagodó időszakát élte,
növekedett lélekszámban,
tekintélye s politikai értelemben

vett érdekérvényesítő képessége is számottevő volt. Bár bi-
zonyos aggasztó jelek mutatkoztak az európai nagypolitiká-
ban, senki sem tudhatta, hogy 2 év múlva, az I. világháború
kitörésével véget ér nemcsak a boldog békeidőknek nevezett
korszak, de bekövetkezik az, ami a magyarok számára el-
képzelhetetlennek tűnt: a nyolc év múlva szentesített triano-
ni békediktátummal tragikus és kínosan csúf véget ért a tör-
ténelmi Magyarország. De ne szaladjunk ennyire előre!

Ennek a mostani templomnak az elődje egy 1734-ben épült
s úgyszintén nagy templom volt. Kérdezhetnénk: miért itt,
miért éppen Vadosfán, ebben a korábban is kis faluban épült
az itteni evangélikusok szerény számához képest hatalmas
templom? A válasz ez: 1681-ben a soproni országgyűlés ki-
mondta, hogy az akkori Nyugat-Magyarországon (amely jó-
val nagyobb volt a mainál, hiszen ezer éven át a ma Burgen-
landnak nevezett terület is idetartozott), tehát ezen a nagy
területen az evangélikusoknak csak négy településen lehe-
tett templomuk. Vadosfa volt az egyik. Hogy a 800 (!) sze-
mély befogadására alkalmas templom elkészülhetett, az az
akkori Sopron vármegyei, mindenek előtt pedig a rábaközi
hívek egyházhűségének és áldozatkészségének köszönhető.
Ekkor és így lett a kis Vadosfa a rábaközi evangélikusok hit-
életi központja, ahova kb. negyven faluból — tehát nem csak
a szomszédból — jártak a hívek.

A templom 1911-re életveszélyes állapotba került. Az egy-
házközség közgyűlése új templom építése mellett döntött.
Máig hatóan példás volt (betűrendben mondom) Gyóró, Kis-
falud, Magyarkeresztúr (akkor még Tót-Keresztúr), Mihályi,
Potyond, Vadosfa és Zsebeháza gyülekezeti tagjainak a
hozzáállása, áldozatkészsége és áldozatvállalása. Az első ka-
pavágás 1912. február 28-án volt, az első téglát március 19-
én helyezték el, s a megszakítás nélkül folytatott építőmunka
eredményeként ugyanazon év október 10-ére készen állt az
új templom, a mi templomunk, amelynek jubileumát most
ünnepelehetjük.

A templom a maga valóban szép kivitelezésében gyorsan
ismertté vált, s nem véletlen, hogy „rábaközi lutheránus ka-
tedrális”-ként kezdték emlegetni — nyilván azért is, mert az
evangélikus templomok erre felé nem szoktak kiugróan na-

gyok, szemet szűrőan látványosak lenni. 1913-ban joggal ír-
ta az akkori lelkész, László Miklós: „Gyülekezetünk minden
tagját örömmel és büszkeséggel tölti el az a tudat, hogy Is-
tennek dicsőségére ilyen szép, ilyen hatalmas hajlékot emel-
tünk, amely bizonyosága lesz a késő utódok előtt is [hozzáte-
szem: tehát mi előttünk is!] annak, hogy a harmadik temp-
lomnak építői hitbuzgóság és áldozatkészség tekintetében
méltók voltak apáikhoz [...] Legyen ez a templom [...] hirde-
tője évszázadokon át a lelkiismereti szabadságnak, meg-
szentelt helye Isten lélekben és igazságban imádásának, ne-
velője a valláserkölcsi életnek, erősítője a hazaszeretet-
nek — Istennek dicsőségére!”

1912-ben 2606 evangélikus egyháztág volt a hét faluban!
Nem csoda, hogy a templom fölszentelésének napján — no-
vember 10-én, tehát pontosan 100 évvel ezelőtt — sokan
nem fértek be a templomba. Az új templomot fölszentelő
Gyurácz Ferenc püspök dicsérte a hívek „fíról fira szálló örök-
ség”-ét, az „alkotó erejű hitbuzgóság”-ot, a templomépítést
segítő áldozatkészséget. Payr Sándor, a neves egyháztörté-
nész azt mondta: „Íme kész a szent emlék, mely a késő uno-
káknak is hirdetni fogja az apák erényét”. S hozzátet-
te: „Őseink nehéz viszonyok között nem csak megépítették
templomaikat, hanem buzgón látogatták is”.

Amikor az elmúlt száz évre emlékezünk — unokákként, déd-
és ükunokákként —, tisztelettel gondolunk elődeinkre. Mert
van miért. Tudjuk persze, hogy a világ közben nagyot válto-
zott. Számos jó változás, a szinte elképesztő technikai előre-
haladás mellett azonban nem kevés negatív jelenséggel is
találkozunk — nem csak nálunk, szerte a világon. A már em-
lített „boldog békeidők”-et felforgató háborúk, rendszer- és
ideológiaváltások ugyancsak próbára tették a magyarságot,
amely a 20. század nagy vesztese volt. A magyarországi ke-
reszténység Rákosiék hatalomátvétele után az állampolitika
rangjára emelt egyház- és vallásellenességgel, újabban pe-
dig a terjedő újpogányság sokféle formában jelentkező tá-
madásával kénytelen fölvenni a harcot. Néven nevezve: a
közömbösség és a közöny eluralkodása, az élet szolgálat-
jellegének elfeledése, az önmegvalósítás kultusza, az önzés,
a pénz mindenek fölé helyezése, a gyakran önpusztító életvitel
egyre jobban kikezdi, gyengíti, bomlasztja és rombolja a
közösségeket, a családokat is. Információk és
dezinformációk, hírek és álhírek már-már kiismerhetetlen la-
vinájában fuldoklunk, sokan sajnos mindenféle lelki iránytű
és józan tájékozódás nélkül, többnyire nem ismerve ki ma-
gukat a valóság, az igazság és a hazugságok, félrevezetések
kusza szövevényében. Egyre inkább érezhető az elsősorban
az imént említett okok miatt bekövetkezett általános népes-
ségfogyásnak a jövőt közvetlenül is befolyásoló negatív kö-
vetkezményei. Látjuk, érzékeljük a gyülekezeti tagság zsugo-
rodását is, melynek nemcsak a népességfogyás, az elvándor-
lás, gyülekezeti tagok máshova kerülése az oka, hanem
bizony az Istentől, az evangéliumtól, az egyháztól való elfor-
dulás is. Gondoljunk arra, hogy 1912-ben — mint említettem
— 2606 evangélikus egyháztág volt a vadosfai egyházköz-

ség hét falujában – manapság pedig harmada sincs! S ez a nagy fogyás elsősorban az utóbbi 7 évtizedben következett be. Annyian sem vagyunk ma már, hogy megtölthetnénk ezt a templomot.

1910-ben mintegy 300 evangélikus tanuló járt iskolába, 1940-ben is még 272-en voltak. Amíg nagy számban voltak hittanos gyerekek, volt segédlelkészi állás is a gyülekezetben. 1975-ben azonban a csökkenő gyermekszámra való hivatkozással megszüntették. Az elmúlt 100 évben 2.882 fiatal konfirmálódott ebben a templomban. Számuk sokáig magas volt. Mindez a múlté. Sőt! 2011-ben az egyházközség több évszázados történetében kirívó negatív újdonságként – tudniillik konfirmandus hiányában – nem volt konfirmáció (1983-ban a konfirmációs életkor 13 évre emelése, s nem konfirmandushiány miatt maradt el)! S ha az utóbbi öt év adatait összesítjük s elosztjuk a hét falura, kiderül: mindegyik falura minden évben csak 1 konfirmandus jut (1955-ben, amikor a mi évjáratunk tagjai konfirmálkoztak, még 32-en voltunk). Jövőre összesen négy konfirmandus lesz, tehát „fél konfirmandus” jut egy falura. Esküvő 1912-ben annyi volt, hogy elosztva minden hétre jutott volna egy. Idén eddig 105 napra jutott 1 esküvő. 1983-ban és 2011-ben nem volt esküvő. Keresztelésre 1912-ben átlagban 4.5 naponként került sor, az idei adatok szerint 35 napra jut 1. Ne kerteljünk: riasztó adatok!

Hálás emlékezésünk kíséretében hangozzanak el azoknak a nevei, akik összegyülekezeti lelkészként szolgáltak az elmúlt száz esztendőben: LÁSZLÓ MIKLÓS (1905–1917 között, tehát 12 éven át, ebből 5 évig már az új templomban tartott egyházi alkalmakat), BÖJTÖS LÁSZLÓ (1918–1953 között, tehát 35 éven át), SÜMEGHY JÓZSEF (1953–1997 között, tehát 44 éven át, de mert kislelkesi segédlelkészként 1945-től szolgált már, a maga több, mint fél évszázados lelkészi szolgálatával a leghosszabban szolgáló lelkész az összegyülekezet hosszú történetében), RÁC DÉNES és RÁC DÉNESNÉ (1997–2007 között, tehát 10 éven át) és MIHÁCSI LAJOS (2007-től, egy év megszakítással) végezte, illetőleg végzi gyülekezeti szolgálatát.

A Nyugat-dunántúli evangélikus egyházkerület történetét feldolgozó könyvből idézek két mondatot: „*Sümeghy [József] lelkész hosszú szolgálati ideje alatt nagy társadalmi változásokat ért meg hazánk, s hatása mélyen érintette gyülekezeteinket is. Lélekszámuk a gondos lelkipásztori munka ellenére is számottevően csökkent, de ennek ellenére is folytak építkezések, renoválások, amelyek a lelki erősödés alkalmainak biztosítására hivatottak*” (II, 558). Aki nem volt részese, nem is tudja, hogy a prózai megfogalmazás, semleges sorok mögött milyen ok-okozati összefüggések húzódnak meg. Mi, idősebbek jól emlékszünk a Rákosi- és a Kádár-rendszernek a valláshoz és az egyházakhoz való viszonyulására, az akkori légkörre és intézkedésekre, a hittanoktatás különböző módszerekkel folytatott visszaszorítására, a templomba járásról való leszoktatás változatos módozataira. Ám hogy annak idején, a megfigyelések, a különböző kényszerítések világában Böjtös László és Sümeghy József belül mit élt át, csak ők tudnák megmondani. Ehhez a korhoz kötődő szomorú esemény volt, hogy Vadosfáról, felesége szüleinek a lakásáról hurcolták el Böröcz Sándor

evangélikus lelkészt, akit – miután hazatért éveken át tartó, kényszermunkával súlyosbított szibériai fogságából – kizártak az egyházi szolgálatból.

Ezeknek a tényeknek az ismeretében még inkább hálával gondolunk ezen időszak lelkészeire, akik bizony nem ritkán sanyarú körülmények között, mégis tántoríthatatlan hűséggel és odaadással végezték szolgálatukat a jó hír, az evangélium hirdetőiként s a szeretetközpontú minőségi élet követendő eszményének közvetítőiként.

Jó emlékeznünk arra, hogy bár nem kevés nehézség árán, de volt templom-, illetőleg imaházépítés: Zsebeházán 1951-ben, Potyondon 1964-ben, Magyarkeresztúron 1996-ban, Kisfaludon 1997-ben. S templomfelújításra került sor Vadosfán 1981-ben és idén, Mihályiban 1989-ben és idén, Zsebeházán pedig 2003-ban.

Szívesen emlékezünk az egyháztagek nagy részének hűségére, a helyi egyházi közügyekben – például bárminemű tisztségviselőként: gondnokként, felügyelőként, presbiterként, orgonistaként – való tevélegesen közreműködésére, a templomépítések és -felújítások, illetőleg a rendben tartás során tanúsított munkájára, segítségére, és arra, hogy amikor a szükség úgy hozta, adakoztak és adakoznak is. Ahogy tették az elmúlt hónapokban is, amikor a templomnak a jubiláris felújításáról volt szó. Jó volt hallani, hogy többen is megfogalmazták: „*ha eleink képesek voltak templomot építeni, szegény volna, ha mi 2012-ben a felújításra sem volnánk képesek és képesek!*” Az előzetes várakozásokat fölülmúló adakozás – a befizetett, átutalt pénz meghaladja a 6 millió forintot –, s a felújítás munkáiban való ismétlődő személyes részvételek ékesen bizonyítják, hogy ahol a szív megnyílik, ott megjelenik az önzetlen segítség is. Nem volt hiába eleink példája! Maradjon így a jövőben is, nehogy érvényes legyen a Sütő András erdélyi írótól a kisebbségi helyzetben lévő, asszimilációtól fenyegetett magyar nyelvvel összefüggésben megfogalmazott intő mondat: „*Mit használ a vaknak, ha az apja látott?*” Igen, ne csukjuk be a szemünket, maradjunk látók minden értelemben!

Nem tudunk ebbe a templomba több-kevesebb megilletődés nélkül belépni. A falak őrzik elhunyt szeretteink emlékét is. És ideköt bennünket, ideköt emberek ezreit a számos fölémelő, léleksimogató pillanat, óra, ünnepélyes alkalmak sora, s mindenek előtt az istentiszteletek, mert azok mindig ünnepi alkalmak is, a jó hír hallásának, a lélek feltöltekésének színterei. Szólt és szól szép hangján az orgona, szállt az ének – sajnos újabban egyre kevésbé száll. Mennyi jóra nevelő, megszívlelendő tanítás hangzott el! A konfirmáció napján együtt énekeltük: „*Ma újra hűséget fogadok*”. Sorra hangzottak el a konfirmációs ígék, mint például: „*Vigyázzatok, álljatok meg a hitben!*” Vagy: „*Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!*” Ugye emlékszünk? Emlékezzünk, s ne csak most, ezekben az ünnepi percekben! Ha így lesz, akkor pontosan fogjuk tudni, miért nem lehet megilletődés nélkül belépünk ebbe a templomba.

Tisztelt Ünneplők! A megemlékezés sosem a múltnak szól. Mindig a jelennek, hogy segítsen a jövőt alakítani. A vadosfai egyházközség elmúlt 100 évének a legfontosabb üzenete számunkra abban a példában rejlik, amit eleink örökül hagy-

tak ránk. Hogy nehéz körülmények között is lehet és érdemes megtartani a hitet, a reménységet, a hűséget. Életemben először Sümeghy Józseftől hallottam a templomlátogatók számának folyamatos zsugorodása miatt megfogalmazott keserű véleményét, hogy – idézem – „*a templomajtókat már nem kívülről zárják be, hanem belülről*”. Igen, kérések szegeződnek lelkiismeretünknek. Például: miért nem járnak az iskolások templomba? Miért nem viszik el őket a szülők, a nagyszülők? Talán rosszat hallanának a templomban? Vagy mert a felnőttek egy része még mindig elhiszi azt az ostobaságot, hogy tudományos alapon nézve nincs Isten? Egyáltalán: miért gondolják sokan, hogy nekik nincs szükségük a jézusi iránytűre, szeretetprogramra? Arról nem is be-

szélve: hogyan utasíthatnak el valamit, amit nem vagy csak felületesen ismernek?

Az elmúlt évszázadokra gondolva, eleink üzeneteként, testamentumaként azt a tanulságot fogalmazhatjuk meg – s ez ennek a mai szép ünnepnek akár egyik mottója is lehetne mindannyiunk, tehát a gyülekezetek és minden gyülekezeti tag számára –, hogy miattunk nem záródhat be az ajtó! Mert *mi nem zárjuk be sem kívülről, sem belülről a templom ajtaját!*

Megújult a mihályi templom is

Az őszi „Hírmondó”-nkban leírtak óta tovább szépült templomunk. Befejeződött a teljes külső újraszínezés, festés. Annak érdekében, hogy a szép falak ne vizesedjenek vissza a lehulló és felverődő csapadéktól, kavicságyat készítettünk az épület három oldalán, de előtte az esőcsatorna lefolyóit földbe süllyesztett csövekkel gyűjtőaknán át a vízelvezető árokkaal összekötöttük. A templom bejárati homlokzatára új külső lámpákat szereltettünk, Luther-rózsánk és az „*Erős vár a mi Istenünk*” felirat is megújult. A bejárathoz vezető járdát, lépcsőt akadálymentessé

alakítottuk. Új tujasort ültettünk, azok környezetében a talajt elegygettük, kőzúzalékkal lefedtük. Halász Zoltán testvérünk adományaként „Hirdetőszekevény” és 2 db. kerékpártároló is készült templomunkhoz. Mindezen anyagokra, munkákra 310 eFt-ot költöttünk.

Hálát adunk Istennek, hogy mindezeket elvégezhetjük, és minden segítőknek, adományozóknak köszönetet mondunk! (*Bálint Kálmán*)

Kisfalud

Az oltártér megújult! A térdeplő előtt kapaszkodó-korlát készült, ami nagy segítséget jelent idősebb testvéreinknek.

Anyakönyvi hírek (A legutolsó körlevél óta)

Megkereszteltük

- 2012. okt. 28-án Vadosfán Böcskőr Csaba és Csiszár Anita gyermekét, **Sárát**,
- Nov. 10-én Vadosfán Thomas Langer és Kovács Manuela gyermekét, **Cederic Thomast**,
- Nov. 11-én Kisfaludon Ments Imre és Nagy Alexandra gyermekét, **Melisszát**.

Jézus mondja: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, mert ilyeneké az Isten országa.”

Eltemettük

- 2012. nov. 2-án Mihályiban **Zsirai Árpádot** (66 éves),
- Nov. 2-án Kisfaludon **Kiss Pált** (76 éves),
- Nov. 17-én **Kovács Jenőné sz. Papp Katalint** (60 éves).

Jézus mondja: „Én élek, és ti is élni fogtok!”

Köszönet

Kedves Testvérek!

November 10-én szépen, rendben megtörtént gyülekezetünk hálaadó ünnepe. Amire oly sokáig készültünk, immár mögöttünk van. A „hogyan lesz” kérdések helyére november 10. óta a „hogyan volt” megállapítás került. Azért, mert túl vagyunk a nagy ünnepségen, és emlékezünk. Jó volt készülődni, de jó visszaemlékezni is. S hálás a szívünk, hogy mindennek mi is részesei lehettünk.

Az ünnepségen ugyan már elhangzott, de most, újságunk lapjain keresztül is szeretnénk köszönetet mondani. Mindenek előtt Istennek, hogy mindez megvalósulhatott. Azért, hogy áll a templom, azért, hogy újulnak épületeink és azért is, hogy a gyülekezet is élni akar. S hála azért, hogy voltak és vannak, akik részt vettek és vesznek folyamatosan a terhek hordozásában.

Szeretnénk megköszönni gyülekezetünk tisztségviselőinek azt, hogy mindig, mindenben lehet rájuk számítani. De a tisztséget nem viselők közül is nagyon sokan időt-pénzt- és fáradságot nem sajnálva mozdultak az első hívó szóra. Köszönjük ezen felül egyházmegyénk és országos egyházunk támogatását is.

Köszönjük a mestereknek a lelkiismeretesen elvégzett munkájukat. Minden testvérünknek minden anyagi támoga-

tását és kétkezi munkáját. A padok szétszedését és összerakását, a takarítás-rendrakás területén szorgoskodókat; akik részt vettek az előkészületekben és az ünnep szervezésében, lebonyolításában. Köszönet az énekkar lelkes szolgálatáért, a süteményt készítőknél, a vendéglátás megszervezésében és lebonyolításában szorgoskodóknak, az ünnep pillanatait megörökítőknél, s mindenkinek, aki bármit is tett gyülekezetünkért. Nem lehet felsorolni a teljesség igényével mindazt, amivel hozzájárultak a testvérek ahhoz, hogy minden rendben zajlott le. S köszönet a családoknak, és mindazoknak, akik a háttérből biztosították azt, hogy elvégezhessük a ránk váró feladatokat.

Valóban Istennek hála, - s az Ő nagy-nagy csodája – hogy megsegített minket. Kérjük továbbra is, hogy ébresszen hitet, és adjon megújulást szívünkben. Adja, hogy soha el ne hallgasson közöttünk az Ő igéje. Nem véletlenül hangzott – mintegy bizonyágtételül is gyülekezetünk énekkarának szolgálatával az ének: „*Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel!*”

Alkalmaink – 2012/2013

Dátum	Nap	offertórium	Ünnep	Vadosfa	Gyóró	Kisfalud	Magyar-keresztúr	Mihályi	Potyond	Zsebeháza
2012.dec.. 2.	v		Ádvent 1.	09.45				11.00		
dec.. 9.	v		Ádvent 2.			09.45	14.00	11.00		15.15
dec.. 16.	v		Ádvent 3.	09.45			15.15	11.00	14.00	
dec.. 24.	h		Karácsony este	16.30						
dec.. 25.	k		Karácsony 1.			09.30 úrv.	14.00 úrv.	11.00 úrv.		15.30 úrv.
dec.. 26.	sze		Karácsony 2.	11.00 úrv.	09.30 úrv.				14.00 úrv.	
dec.. 30.	v				-	-		-		
dec.. 31.	h		Óév			09.30 úrv.	14.00 úrv.	11.00 úrv.		15.30 úrv.
2013. jan.. 1.	k		Újév	11.00 úrv.	09.30 úrv.				14.00 úrv.	
jan.. 6.	v	x	Vízkereszt	09.45				11.00		
jan.. 13.	v		Vízkereszt ü.u.1.			09.45	14.00	11.00		15.15
jan.. 20.	v		Vízkereszt ü.u.2.	09.45			15.15	11.00	14.00	
jan.. 27.	v		Hetvened		14.00	09.45		11.00		
febr.. 3.	v		Hatvanad	09.45				11.00		
febr.. 10.	v		Ötvened			09.45	14.00	11.00		15.15

Dátum	Nap	offeritrium	Ünnep	Vadosfa	Gyóró	Kisfalud	Magyar-keresztúr	Mihályi	Potyond	Zsebeháza
febr.. 17.	v	x	Böjt 1.	09.45			15.15	11.00	14.00	
febr.. 24.	v		Böjt 2.		14.00	09.45		11.00		
márc.. 3.	v		Böjt 3.	09.45				11.00		
márc.. 10.	v		Böjt 4.			09.45	14.00	11.00		15.15
márc.. 17.	v		Böjt 5.	09.45			15.15	11.00	14.00	
márc.. 24.	v	x	Böjt 6.		14.00	09.45		11.00		
márc.. 29.	p		Nagypéntek	17.00 úrv.						
márc.. 31.	v		Húsvét 1.			09.30 úrv.	14.00 úrv.	11.00 úrv.		15.30 úrv.
ápr.. 1.	h		Húsvét 2.	11.00 úrv.	09.30 úrv.				14.00 úrv.	
ápr.. 7.	v		Húsvét ü.u. 1.	09.45				11.00		
ápr.. 14.	v	x	Húsvét ü.u. 2.			09.45	14.00	11.00		15.15
ápr.. 21.	v		Húsvét ü.u. 3.	09.45			15.15	11.00	14.00	
ápr.. 28.	v		Húsvét ü.u. 4.		14.00	09.45		11.00		
máj.. 5.	v		Húsvét ü.u. 5.	09.45				11.00		
máj.. 9.	cs		Mennybemenetel ü.	10.00						
máj.. 12.	v	x	Húsvét ü.u. 6.			09.45	14.00	11.00		15.15
máj.. 19.	v		Pünkösöd 1.			09.30 úrv.	14.00 úrv.	11.00 úrv.		15.30 úrv.
máj.. 20.	h		Pünkösöd 2.	11.00 úrv.	09.30 úrv.				14.00 úrv.	
máj.. 26.	v		Szentháromság ü. - Konfirmáció	10.00 úrv.						
jún.. 2.	v		Szentháromság ü.u. 1.	09.45				11.00		
jún.. 9.	v	x	Szentháromság ü.u. 2. - tanérvzáró	10.00		-	-	-		-
jún.. 16.	v		Szentháromság ü.u. 3.	09.45			15.15	11.00	14.00	
jún.. 23.	v		Szentháromság ü.u. 4.		14.00	09.45		11.00		
jún.. 30.	v		Szentháromság ü.u. 5.	09.45				11.00		
júl.. 7.	v		Szentháromság ü.u. 6.	09.45				11.00		
júl.. 14.	v		Szentháromság ü.u. 7.			09.45	14.00	11.00		15.15
júl.. 21.	v		Szentháromság ü.u. 8.	09.45			15.15	11.00	14.00	
júl.. 28.	v		Szentháromság ü.u. 9.		14.00	09.45		11.00		
aug.. 4.	v		Szentháromság ü.u. 10.	09.45 úrv.				11.00 úrv.		
aug.. 11.	v		Szentháromság ü.u. 11.			09.45 úrv.	14.00 úrv.	11.00		15.15 úrv.
aug.. 18.	v		Szentháromság ü.u. 12.	-			15.15	11.00	14.00 úrv.	
aug.. 20.	k		Emlékezés az 1751-s vadosfai eseményekre	10.00						
aug.. 25.	v		Szentháromság ü.u. 13.		14.00 úrv.	09.45		11.00		

Dátum	Nap	offeritrium	Ünnep	Vadosfa	Gyóró	Kisfalud	Magyar-keresztúr	Mihályi	Potyond	Zsebeháza
szept.. 1.	v	x	Tanévnyitó	10.00				-		
szept.. 8.	v		Szenháromság ü.u. 15.			09.45	14.00	11.00		15.15
szept.. 15.	v		Szenháromság ü.u. 16.	09.45			15.15	11.00	14.00	
szept.. 22.	v		Szenháromság ü.u. 17.		14.00	09.45		11.00		
szept.. 29.	v		Szenháromság ü.u. 18. - Hősök napja	10.00				-		
okt.. 6.	v		Szenháromság ü.u. 19.	09.45				11.00		
okt.. 13.	v		Szenháromság ü.u. 20.			09.45	14.00	11.00		15.15
okt.. 20.	v		Szenháromság ü.u. 21.	09.45			15.15	11.00	14.00	
okt.. 27.	v	x	Szenháromság ü.u. 22.		14.00	09.45		11.00		
okt.. 31.	cs		Reformáció	10.00 úrv.						
nov.. 1.	p		Megemlékezések a temetőben	15.45	14.00	14.45	17.00	15.15	17.30 ev. templom	16.30
nov.. 3.	v		Szenháromság ü.u. 23.	09.45				11.00		
nov.. 10.	v		Szenháromság ü.u. 24.			09.45	14.00	11.00		15.15
nov.. 17.	v		Szenháromság ü.u. 25.	09.45			15.15	11.00	14.00	
nov.. 24.	v		Szenháromság ü.u. 26.		14.00	09.45		11.00		
dec.. 1.	v		Ádvent 1.	09.45				11.00		
dec.. 8.	v		Ádvent 2.			09.45	14.00	11.00		15.15
dec.. 15.	v		Ádvent 3.	09.45			15.15	11.00	14.00	
dec.. 22.	v		Ádvent 4.		14.00	09.45		11.00		
dec.. 24.	k		Karácsony este	16.30						
dec.. 25.	sze		Karácsony 1.			09.30 úrv.	14.00 úrv.	11.00 úrv.		15.30 úrv.
dec.. 26.	cs		Karácsony 2.	11.00 úrv.	09.30 úrv.				14.00 úrv.	
dec.. 29.	v		Karácsony u.vas.	-				-		
dec.. 31.	k		Óév			09.30 úrv.	14.00 úrv.	11.00 úrv.		15.30 úrv.
2014. jan.. 1.	sze		Újév	11.00 úrv.	09.30 úrv.				14.00 úrv.	

Gyülekezetünk számlaszáma: Rajka és Vidéke Takarékszövetkezet 59500186-11094690
A Takarékszövetkezet mihályi, az AGRÁR Rt. épületében levő gyűjtőpénztárának nyitvatartási ideje: **Hétfőn** 12.00-16.00 óra, **Csütörtökön**: 07.30-14.00 óra

Vadosfai Evangélikus Gyülekezet Alapítvány számlaszáma: Kis-Rába menti Takarékszövetkezet 58900026-10018163

Összeállította: Mihácsi Lajos helyettes lelkész – Lezárva 2012. november 27.